

ЦРНА ГОРА
ОПШТИНА БЕРАНЕ
Главни администратор
Број: 03-042/26-552
Беране, 07. 09. 2026. године

Главни администратор општине Беране, рјешавајући по жалби М. Р. из Берана бр.12-492/22-1370/1 од 14. 08. 2026. године, ког заступа Н. Ђ. адвокат из Будве, изјављеној против Рјешења Управе локалних јавних прихода Општине Беране бр. 12-492/22-1370/10 од 15. 07. 2026. године, на основу, чл. 77 Закона о локалној самоуправи ("Сл.лист ЦГ" бр.02/18, 34/19, 38/20) и члана 128 Закона о управном поступку ("Сл.лист ЦГ" бр. 56/14, 20/15, 40/16 и 37/17), д о н о с и:

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Усваја се жалба.

Поништава се Рјешење Управе локалних јавних прихода Општине Беране бр. 12-492/22-1370/10 од 15. 07. 2026. године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање.

О трошковима поступка одлучиће првостепени орган рјешењем о предметној управној ствари.

Образложење

Побијаним рјешењем Управе локалних јавних прихода Општине Беране бр. 12-492/22-1370/10 од 15. 07. 2026. године пореском обвезнику Е. М. одбијен је захтјев за отпис застарјелог потраживања за период од 2009-2018 на име пореза на непокретности као неоснован.

Благовремено изјављеном жалбом жалилац побија нападнуто рјешење због битне повреде одредба управног поступка, погрешне примјене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Истиче да је исто оптерећено бројним недостацима који га чине правно неодрживим, да у њему недостају разлози о одлучним чињеницама, а да су дати разлози нејасни, непотпуни, контрадикторни и у супротности са изведеним доказима, као и да диспозитив није јасан нити одређен. Даље наводи да је првостепени јавноправни орган прекршио правила управног поступка на начин што није позвао жалиоца да учествује у поступку, нити га је обавијестио о чињеницама битним за доношење одлуке, односно о резултатима испитног поступка, како би се жалилац могао изјаснити о спорним околностима. Такође, истиче да, супротно начелу активне помоћи странци, првостепени орган није заказао усмену расправу како би упознао жалиоца са предметом управног поступка. У погледу застарјелости, наводи да је одредбом члана 101 став 1 Закона о пореској администрацији прописано да право на наплату пореза застаријева у року од 5 година од истека године у којој је пореска обавеза утврђена. Жалилац наглашава да му Рјешење о обезбјеђењу пореског потраживања, број 12-411-71 од 12. 11. 2018. године, на које се првостепени орган позива, никада није уручено, због чега није био у могућности да исто побија пред другостепеним органом. Истиче да рок застарјелости не прекида било која радња пореског органа, већ само она која је предузета према пореском обвезнику и која је усмјерена на утврђивање или наплату конкретне пореске обавезе. Како му предметно рјешење из 2018. године није уручено, оно не може производити правне посљедице. Даље наводи да је начин достављања на који се позива првостепени орган супротан одредбама тада важећег Закона о општем управном поступку, па како достављање није извршено на прописан начин, није могло доћи ни до прекида рока застарјелости. Жалилац истиче да је таква одлука првостепеног органа супротна актуелној пракси Управног суда Црне Горе. Истиче да је одредбом чл. 103 ст 1 Закона о пореској администрацији (Сл. ЦГ 52/19 од 10. 09. 2019. године) прописано да право на утврђивање, наплату и повраћај пореза застаријева у року од 10 година од истека године у

којој је порез требало утврдити, наплатити, односно у којој је извршена претплата, да се ради о апсолутном року застарјелости, посебно наглашава да суротно наводима првостепеног органа, цитираном нормом из чл. 103 Закона о пореској администрацији (који је важио у вријеме доношења рјешења о обезбјеђењу пореског потраживања) није прописано да се право на наплату и утврђење пореза не застаријева за потраживања која су обезбијеђена залогом и хипотеком.

У коначном предлажио је да Главни администратор Општине Беране уважи, побијано рјешење поништи и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање, као и да обавезе првостепени јавноправни орган да жалиоцу накнади трошкове на име састава жалбе у износу од 700, 00€, по АТ-у.

Жалба је основана.

Испитујући законитост побијаног рјешења у смислу члана 126 став 2 Закона о управном поступку, овај орган је утврдио да је у првостепеном поступку почињена битна повреда правила поступка која је била од утицаја на рјешавање ове управне ствари.

Одредбом чл. 11 Закона о управном поступку прописано је да се у управном поступку морају правилно и потпуно утврдити све чињенице и околности које су од значаја за законито и правилно одлучивање о управној ствари.

Из списка предмета произилази да је дана 24. 11. 2022. године, Н . Б адвокат из Будве, у својству пуномоћника М . Р ., поднио је захтјев за отпис -застарјелог потраживања на име пореза на непокретности, за период од 2009 до 2022 године, прецизирајући да је период од 2009 до 2018 године застарао.

Након спроведеног поступка првостепени јавно правни орган је захтјев одбио уз образложење да је увидом у службену евиденцију Управе локалних јавних прихода општине Беране, поступајући по захтјеву, утврђено да је овај орган дана 22. 03. 2019. године, уручио у службеним просторијама рјешење о принудној наплати број 12-424-600/19 од 05. 02. 2019. године, које је правоснажно, а обухвата дуг до 2018. године, па је у складу са чланом 101 став 3 Закона о пореској администрацији прекинут рок застаријевања. Такође, овај орган је 12. 11. 2018. године, донио рјешење о обезбјеђењу пореског потраживања број 12-411-71 који је прослијеђен странци и Управи за некретнине, на основу којег је Управа за некретнине донијела рјешење број 111-954-1698/1 од 18. 12. 2018. године којим је уписана забиљежба постојања Рјешења о обезбјеђењу пореског потраживања-хипотека у корист општине Беране у укупном износу 2.132,68 € за дуг до 2017. године. Рјешењу о обезбјеђењу пореског потраживања претходила су рјешења о принудној наплати 12-424-1-1374/2014 од 31. 12. 2014. године, 12-424-583/18 од 23. 03. 2018. године која су уручена-остављена обавјештења у складу са ЗУП-ом. По извршности наведених рјешења првостепени орган донио је рјешење о обезбјеђењу пореског потраживања. Чланом 103 став 1 Закона о пореској администрацији је прописано да право на утврђивање, наплату и повраћај пореза увијек застаријева у року од 10 година од истека године од које је порез требало утврдити, наплатити, односно у којој је извршена претплата. Међутим, по налажењу првостепеног органа став 3 истог члана прописује изузетак од става 1 овог члана па прописује да право на утврђивање и наплату не застаријева за потраживања која су обезбијеђена залогом или хипотеком, осим у дијелу наплате камате и других новчаних давања, како порески обвезник наведена рјешења о принудној наплати и рјешења о обезбјеђењу пореског потраживања није оспоравао, та рјешења су извршна и коначна, те се наведени захтјев одбија као неоснован.

Испитавши првостепено рјешење у оквиру жалбених навода, овај орган је утврдио да је првостепени јавноправни орган учинио битну повреду правила управног поступка и погрешно примијенио материјално право, јер је цјелокупни порески дуг подносиоца захтјева подвео под исти правни режим, занемарујући временско важење законских прописа, као и узајамни однос института редовне и апсолутне застарјелости пореског потраживања.

Овај орган указује да се питање застарјелости права на наплату пореског дуга у конкретној правној ствари мора цијенити кроз примјену два института предвиђена Законом о пореској администрацији: члана 101 (застарјелост права на наплату пореза) и члана 103 (апсолутни рок застарјелости), а све у зависности од времена настанка пореске обавезе и правног дејства старог и новог закона.

Из списка предмета произилази да је првостепени орган спроводио одређене радње принудне наплате и обезбјеђења пореског потраживања. Ове радње, у смислу члана 101 став 3 Закона о пореској администрацији, јесу производеле правно дејство у виду прекида редовног, петогодишњег рока застарјелости права на наплату пореза. Међутим, првостепени орган је пропустио да уочи да прекид рока из члана 101 Закона о пореској администрацији, нема и не може имати утицаја на наступање апсолутне застарјелости из члана 103 Закона о пореској администрацији, уколико је иста већ наступила под режимом закона који је важио у вријеме настанка обавеза, ово посебно имајући у виду чињеницу да је тек дана 08. 01. 2022. године ступио на снагу нови Закон о пореској администрацији ("Сл. лист Црне Горе", бр. 145/21), којим је у члану 103 став 3 уведена одредба да право на утврђивање и наплату не застаријева за потраживања која су обезбијеђена залогом или хипотеком, те да се овај став не може примијенити на односе настале прије његовог ступања на снагу, односно 08. 01. 2022. године.

Пресудом Управног суда Црне Горе У. бр. 9407/23 од 28. 05. 2026. године се наглашава да је првостепени орган, нејасно закључио, да застара наплате пореза није наступила, иако у периоду од 2009. године до доношења рјешења од 12. 11. 2018. године није предузета ниједна радња која би прекинула рок застарјелости за наплату пореза у смислу члана 101 став 1 Закона о пореској администрацији.

Како првостепени орган није раздвајао порески дуг према времену настанка нити је правилно и кумулативно цијенио правно дејство члана 101 и члана 103 старог и новог Закон о пореској администрацији у односу на главницу и камате, већ је паушално одбио захтјев за цјелокупни износ, чињенично стање је остало непотпуно и погрешно утврђено.

Због тога је другостепени орган поништио првостепено рјешење и предмет вратио на поновни поступак.

У прилогу наведеног овај орган је имао у виду и судску праксу исказану у одлукама Управног суда У. бр. 5834/17 од 11. 10. 2018. године и Врховног суда Црне Горе Увп.бр. 223/15 од 16. 09. 2015. године.

У поновном поступку, првостепени орган ће водећи рачуна о примједбама датим у овом рјешењу уз активно учешће странке у поступку, а цијенећи колико су и остали наводи из жалбе од утицаја на правилно рјешавање ове управне ствари, донијети нову и на закону засновану одлуку.

О трошковима поступка одлучиће првостепени орган својим рјешењем о предметној управној ствари, сходно члану 94 Закона о управном поступку.

Са изложеног, а на основу чл.126. ст. 7 Закона о управном поступку („Сл. лист ЦГ-бр.56/14, 20/15, 40/16 и 37/17) одлучено је као у диспозитиву рјешења.

УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ: Против овог рјешења није допуштена жалба, али се може покренути управни спор тужбом код Управног суда ЦГ у року од 20 дана, од дана пријема рјешења.

ГЛАВНИ АДМИНИСТРАТОР

